

Manuel Llorente durant la conferència de premsa per a explicar el fitxatge de Villa pel Barça.

L'austeritat per penitència

Si el València CF fora un ésser humà i no un club de futbol segurament ara seria ingressat a l'UVI amb pronòstic reservat. El club de Mestalla és víctima d'una etapa d'excessos i d'una gestió nefasta que l'han portat a haver de sobreviure amb respiració assistida i molta molta fe. L'equip mèdic a qui s'ha encomanat la rehabilitació d'aquest malalt, quan tothom el considerava desnonat, l'encapçala Manuel Llorente, un cirurgià d'empreses expert a clavar el bisturi allà on fa més mal, però també allà on resulta més necessari.

El malalt té, aquest cap de setmana, una nova prova de foc. Dissabte al matí hi ha convocada una junta general d'accionistes en què els actuals administradors hauran de fer públics els comptes de l'entitat. El novembre de l'any passat, el València CF acumulava un deute de 550 milions d'euros, una situació que a la pràctica l'abocava al concurs de creditors i que, aleshores, el situava com el tercer club amb els nombres rojos més alts.

Reequilibrar els comptes ha esdevingut la gran obsessió del cluè, conscient que continuar per la mateixa senda l'abocava a la dissolució. L'economia, de fet, ha passat davant de l'esport en les prioritats del club, com quedava clarament reflectit a la

Aquest cap de setmana es reunirà la junta general d'accionistes del València CF. La cita servirà per a saber com van els comptes d'un club que fa poc més d'un any que era a punt de fer suspensió de pagaments a causa d'un deute de 550 milions d'euros. El president ja ha advertit que, per sobre dels resultats esportius, té l'objectiu de sanejar el club.

carta que el president, Manuel Llorente, va enviar als accionistes invitant-los a participar en la junta general

d'aquest cap de setmana. "Per damunt de situacions conjunturals esportives –diu l'escrit– aquest consell d'administració té la ferma determinació d'aconseguir la viabilitat econòmica i financera del València Club de Futbol, tot prenent les decisions que siguem necessàries per assolir aquest propòsit [...]. No cal amagar, sinó advertir i subratllar, que el nostre València ha passat i continuarà passant per temps en què ha d'anteposar el criteri de racionalitat econòmica i salvaguardar els comptes abans que uns altres aspectes."

Els fets demostren que les paraules de Llorente no són retòrica, sinó una descripció molt acurada de la seua acció de govern des que el juny del 2009 es convertí en màxim responsable de la societat anònima esportiva. D'ençà que seu a la llotja de Mestalla, Llorente s'ha venut els millors jugadors del planter o bé aquells que tenien una fitxa més alta. Ja ho va fer a l'etapa anterior com a responsable econòmic, entre el 1995 i 2004, quan va vendre a preu d'or Mendieta i Pijojo López al Lazio i Farinós a l'Inter. La temporada passada, Raúl Albiol féu les maletes per anar Madrid després de pagar 15 milions d'euros. Aquest estiu, els afeccionats van assistir a l'eixida de les joies de la corona. Primer fou Nikola Zigic, que se n'anà al Birmingham per 7 milions d'euros i després David Villa, per qui el Barça va pagar 40 milions, i David Silva, que aportà 33 milions a les arques del club. En total, el club ha ingressat en concepte de fitxatges 97 milions d'euros. A més, es buscà una eixida per als jugadors com ara Angulo, Alexis, Del Horno o Marchena, que tenien fitxes més altes i per tant un impacte més gran en el compte de resultats.

Amb quasi cent milions ingressats s'ha mirat de taponar algunes de les vies d'aigua que fa un any amenaçaven de fer naufragar la nau. Un total de quaranta milions s'han destinat a saldar una part del deute amb Foment Urbà de Castelló, una societat que viu de les concessions que li fa l'administració, que l'abril de l'any passat va prestar –desinteressadament?– cinquanta milions d'euros al València després del vet del Banc d'Espanya,

El bumerang urbanístic

Juan Soler passarà a la història com el pitjor president que ha tingut el València. El promotor immobiliari va arribar al València, patrocinat per la Generalitat Valenciana, amb la promesa de convertir l'equip en una referència mundial i de liquidar-ne els problemes econòmics mitjançant un seguit de tripijocs urbanístics. D'acord amb els plans maquinats per Soler, les plus-vàlues aconseguides per la venda de l'actual ciutat esportiva situada a Paterna i, sobretot, dels terrenys de l'actual estadi de Mestalla, el València podria tenir una nova ciutat esportiva a Porxinos –Riba-roja– i un estadi ben luxós a l'avinguda de les Corts Valencianes. A les hemeroteques trobareu aquella frase amb què Soler prometia que “el València CF tindrà el millor estadi d'Europa”. De fa vint mesos, les obres del nou coliseu estan aturades per falta de fons per a pagar els constructors, la ciutat esportiva de Porxinos s'ha ajornat *sine die* i la venda dels terrenys de l'antic camp no han despatat l'interès de cap comprador.

perquè Bancaixa –al qual el club ja devia 200 milions– li deixara més diners.

Llorente, guardià de l'ortodòxia.

L'entitat que presideix José Luis Olivas és la més interessada que el club albire alguna llum al final del túnel en què el féu entrar l'espiral de projectes urbanístics frustrats de l'ex-president Juan Soler. Quan el promotor desistí d'ocupar la presidència, el club devia a Bancaixa 270 milions d'euros, una quantitat que, sumada als altres compromisos financers, deixaven el València a la vora de la insolvència. En vista d'aqueixa situació, Bancaixa estava en condicions d'instar a un concurs de creditors, però es va estimar més d'agafar les regnes de l'entitat. Amb el vist-i-plau de la Generalitat Valenciana, primer, va posar al capdavant Manuel Llorente, un home atípic dins el món del futbol, on molts dirigents fan servir els clubs com un trampolí personal. Llorente és, per contra, un gerent en el pur sentit de la paraula, un home que s'interessa per la posició de l'equip a final de temporada, però a qui preocupa de debò el compte de resultats. És, en definitiva, un apagafocs obsessionat per l'ortodòxia dels comptes. A ell, que havia estat l'home de confiança de Juan Roig al capdavant del Pamesa de bàsquet, la Generalitat i Bancaixa

li encomanaren la tasca de sanejar el club, des del punt de vista econòmic, i de pilotar la pacificació social.

El club venia de concatenar un colla d'episodis absurds des de l'estiu del 2008: els intents de Soler de desvincular-se del club; l'aterratge inversemblant de Juan Villalonga; els “ara compro, ara no”, de Dalport, un inversor uruguaià que portà Vicente Soriano, els patrocinis fantasma... Per tal d'evitar aquesta inestabilitat, s'ideà un pla que, al cap i a la fi, consistia que Bancaixa comprara la pau social. Així s'engegà una ampliació de capital per valor de 92,4 milions d'euros que pretenia diluir el poder dels qui fins aleshores havien tingut la majoria d'accions i, alhora, drenar de recursos la caixa del club. Els particulars cobriren divuit milions d'euros, en una primera fase. La resta d'accions, el 72%, les va subscriure la Fundació València CF, mitjançant un préstec concedit per Bancaixa per valor de 75 milions. La Fundació, durant anys una entitat inactiva, ha acabat convertint-se en el salconduit perfecte perquè Bancaixa i la Generalitat tanquen una etapa d'inestabilitat al club de Mestalla.

Amb el clau ben reblat, Llorente té ara tot el poder per a rehabilitar un València CF que paga amb escreix els excessos del passat.

Violeta Tena

Breus

Totes les cambres clamen per l'eix mediterrani

Amb l'objectiu d'aconseguir que el govern espanyol inclogui el corredor en la xarxa transeuropea de transports durant la pròxima revisió de Brussel·les, que tindrà lloc el primer semestre de 2011, els presidents de les cambres de Comerç d'Alacant, Alcoi, Barcelona, Castelló, Múrcia, Oriola, Almeria i València es van reunir la setmana passada a Alacant per coordinar les accions conjuntes a favor del corredor mediterrani. De la reunió van concloure que, perquè la infraestructura sigui viable, és necessari no únicament que s'inclogui a la xarxa transeuropea de transports sinó que,

Els presidents de les cambres de comerç, reunits a Alacant, a favor de l'eix mediterrani.

a més, s'estudiïn les possibilitats de finançament, amb la qual cosa s'obria la porta a entitats públiques i privades, perquè la taxa de retorn d'aquesta infraestructura s'acostaria a l'11% del trànsit de mercaderies de la zona.

La CAM relleva Roberto López a la direcció general

El procés de fusions al sector de les caixes origina importants moviments de fitxes al capdavant de les entitats. La Caja de Ahorros del Mediterráneo (CAM) acaba de rellevar el qui n'ha estat director general aquests darrers nou anys, Roberto López, per María Dolores Amorós, fins ara directora adjunta. La nova destinació de López és l'entitat resultant de la fusió freda de la caixa valenciana amb l'asturiana Cajastur, Caja Extremadura i Caja Cantabria, on assumirà el càrrec de director general. La presidència de la nova entitat correspon a Cajastur.